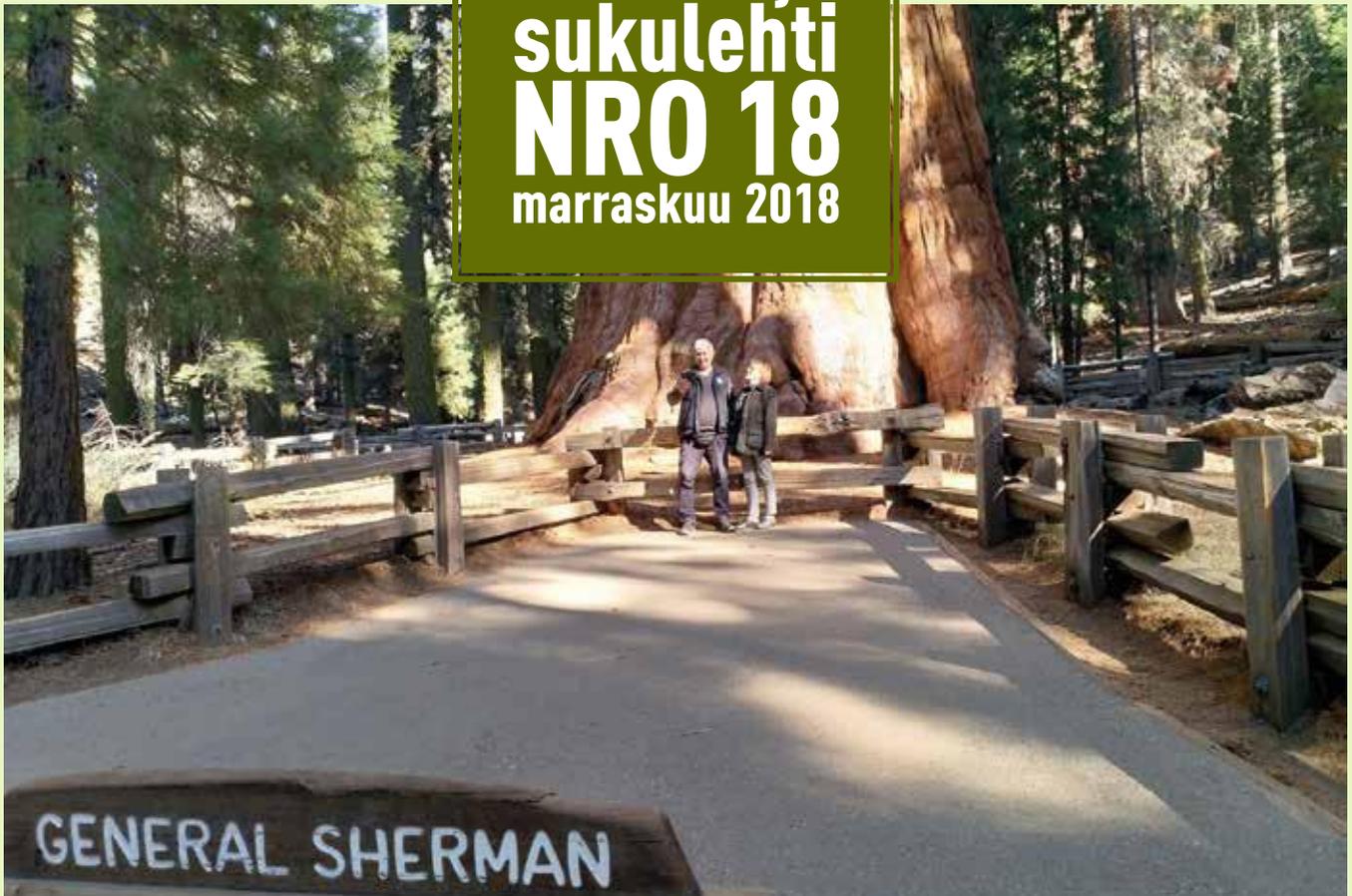

Hätiset

Hätisen
sukuseura ry:n
sukulehti
NRO 18
marraskuu 2018

Suosittelavaa lukemista: Juhani Ahon
»Yksin».

Herrat Pelkonen ja **Hätinen** tapaavat toisensa. **Hätinen** on hieman synkän näköinen. Syntyy seuraava keskustelu:

Pelkonen: No, mikäs sinua vaivaa?

Hätinen: Ei mikään. Vaimoni sai vain eilen kolmoset.

Pelkonen (osanottavasti): Vai niin. No, kuinkas se nyt niin kävi?

Hätinen: En tiedä. Vaimoni oli tosin viime aikoina lueskellut »Kolmea Muskettisoturia», niin että . . .

(Pelkonen ampasee pystyyn kuoli nuoli ja aikoo kiireesti poistua).

Hätinen: Minne sinä nyt sellaisella kiireellä?

Pelkonen: Kotiin! Vaimoni lukee paria aikaa »Seitsemää veljestä»!

ESIMIEHEN TERVEHDYS

Rantasalamen rakkaat, Riistavein rikkaat ja Tuusniemen okeet immeiset

Sukukokous 2.-3.8.2019

Sukuseuramme pitää joka toinen vuosi sukukokouksen. Ensi kesänä sukukokous pidetään Rantasalmella 2.-3.8. Järvisydämessä. Rantasalmella on merkittävä rooli sukumme historiassa. Esi-isämme Paavo Hättinen on maksanut papinveroa Rantasalmen pitäjän Kerisalon neljänneksen ja Huosiorannan kymmenyksessä viiden miehen arviointikuntaan. Perimätiedon mukaan Paavo olisi tullut Hämeenlinnan Hätilästä. Tätä ei kuitenkaan pystytä todentamaan, koska Hämeenlinna on räjähtänyt ja palanut vuonna 1599 ”kaikkine väkineen”. On hyvin uskottavaa olettaa, että Hämeenlinnasta siirryttiin vesireittejä hyväksikäyttäen Rantasalmen kautta Jännevirtaan ja Riistavedelle ja edelleen Tuusniemelle.

Hotel & Spa Resort Järvisydän sijaitsee rauhallisella paikalla Saimaan rannalla Järvi-Suomessa 10 km:n päässä Rantasalmelta. Järvisydämen päärakennuksen yhteyteen on avattu uusi Elämyshotelli vuonna 2015. Hotellin elämyksellisyys perustuu lomakeskuksen vanhaan, suomalaisia perinteitä kunnioittavaan kestiekievarityyliin. Materiaaleina on käytetty kotimaista kiiveä ja vanhaa puuta. Myös hotellin kiintokalusteet ovat rantasalmelaista käsityötä kotimaisista materiaaleista.

Veneretki Linnansaaren kansallispuiston vesille tarjoaa luontoihmisille elämyksen nokipannukahvin ja paikan päällä paistettujen lettujen kanssa. Emme ole saaneet yhteyttä Nestori Miikkulaiseen (Saimaan norppaan), mutta jospa Nestori ylittäisi meidät tervehdyksellä veneretken aikana.

Kolmen ruokalajin illallisen nautimme Keskiäkaravintola Piikatytössä pöytiin tarjoiltuna. Iltaa voidaan jatkaa Lotja –puaris seurustelun ja karaoken merkeissä. Hätisiltähän laulu onnistuu.

Varsinainen sukukokous pidetään aamiaisen jälkeen. Meille on tulossa Amerikan sukulaisia ja Peter Hättinen on luvannut kertoa Yhdysvalloissa asuvien Hättisten tarinan. Kokouksessa julkaistaan sukukirja 2 ja käsitellään luonnollisesti sääntöjen määrittämät sukukokoukselle kuuluvat asiat.

Toivotan mahdollisimman monen tervetulleeksi Rantasalmelle tapaamaan sukulaisia.

Sukukirja 2

Sukukirja 2:een otetaan juttuja, tarinoita ja valokuvia vastaan tämän vuoden loppuun saakka. Sitten alkaa kirjan painatuksen valmistelu. Materiaalin voi toimittaa mieluiten sähköpostitse, mutta postitsekin tulleet dokumentit otetaan ilolla vastaan.

Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa. Joulukuun on ilon ja valon juhla vuoden pimeimpänä aikana. Vietämme sitä Vapahtajamme Jeesuksen syntymän johdosta.

Kaunis ja hyvä tapa on jouluna antaa lahja tai lahjoja läheisillemme. Varsinkin lapset odottavat saavansa joululahjoja pukin kontista. Elämä sinänsä on lahjaa meille. Kun on nuori ja terve, niin useinkin pitää itsestään selvytensä elämän perustarpeiden tyydyttämisen. Unohtuu kiitos ja kiitoksen antaminen hänelle, jolta kuitenkin kaikki hyvä anti tulee. Jumala antoi oman Poikansa, että meillä olisi elämä ja yltäkylläisyys. Tätä voimme jouluna muistella ja kiittää jokapäiväisestä ruuasta, terveydestä, unesta, läheisistämme, ystäväistä ja kaikesta siitä, mikä tuo meille iloa arkeemme.

Enkeli sanoi paimenille ilmoittaessaan Jeesuksen syntymästä: Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa. Vietetään joulua iloiten ja asiaan kuuluvalla hartaudella, niin kuin Turun Joulurauhan julistuksessa meitä kehoitetaan.

Kiitän sukuneuvoston jäseniä ja kaikkia muitakin henkilöitä sukuseuramme eteen tehdystä talkootyöstä kuluneena vuonna.

Omasta ja vaimoni puolesta toivotan kaikille Hyvää Joulua ja Jumalan Siunausta Uudelle Vuodelle 2019.

Raimo Hättinen

Lainan muistolle

Älkää itkekö, älkää surko, minulla on ollut hyvä 95 vuoden pitkä hyvä elämä. Minä olen valmis lähtemään, koska minulla on kohta kivuton, hyvä olla. Pääsen Antin viereen.

Laina Elina Hätinen os. Nissinen s. 30.3 1923 k. 12.4 2018

Laina syntyi (-23) Impilahden Hunttilan Lillinmäen talossa. Lainasta tuli esikoinen Eevalle ja Johannekselle. Martti (-27) ja Kirsti, (-30) syntyivät myöhemmin.

Laina kävi usein mummolassa Suistamon Pätsikankaalla, jossa Maljoson Ukin selän takana oli turvallinen olla. Laina kävi kansakoulun alaluokat mummolasta. Yhdeksästä sisarista viisi olivat käyneet opettaja seminaarin, josta yhden opeista Laina-kin sai evästyksen koulutielle.

Lillinmäellä heillä oli suuri maatila, jonka töissä Laina sai pohjaa hakea Haminan meijerikouluun 1930 luvun loppupuolella. Harjoittelemassa Laina kävi Haminan lisäksi, Koskiston, Jaalan, Joroisten ja Kuopion meijereissä muun muassa.

Johannes-isä oli koonnut tytöistä sissilotta ryhmän, joita oli muuallakin Karjalan alueella. Pimeällä desanttien pelosta tai selviämisen takia pimeällä ei saanut kulkea ovesta, vaan ikkunas- ta ja lakana hartioiden suojana. Jos joku on vahdissa, ei kulkijaa niin herkästi huomata. Naapuri kylissä asukkaita oli joutunut jo terroriteon uhreiksi.

Lainan läksi evakkoon kotoaan Kaarlo-setänsä kanssa 8.6 1939. Hänellä oli laitareen edessä varsahevonen ja äkkinäisen lähes mahdoton ohjastaa. Noin 2 tuntia lähdon jälkeen he katsoivat Impilahden kirkolla, kun kotitalo palaa tykistön ristitulessa. Heillä oli iso tupa, niinpä kotona oli esikunta. Johtokeskus tuhoutuu usein, vaikka oli jo tyhjennetty ensin.

Lotat olivat saaneet hyvää koulutusta selviytymisestä itseenäisesti. He olivat ilmavalvonnassa kotona, Suistamolla, Pitkärannassa, jonne punakonelaivueet kävivät pommittamassa Pitkärannan tehdasta, Lappeenrantaa, Kouvola ja Helsinkiä myöten. Joroisissa oli myös Tärkeä Lentokenttä. Siellä olivat jo Karjalastakin tutut lentäjät Juutilainen ja Pöysti, jotka olivat myös Lainan ja Antin häissäkin Tuusjärvellä.

Haminassa piti auttaa Suomenlahden saarissa asuneita ihmisiä turvaan pommituksilta. Monet heistä olivat saaneet pahoja vammoja. Haminan edustalla oli myös laivoja pommitettu ja miinoilla sekä tykeillä tuhottu. Laivat olivat siviilejä sekä sotalaivojakin. Neuvostoliitto rikkoi myös räikeästi kansainvälisiä sopimuksia tässäkin asiassa. Lotat auttoivat myös pahoin loukkaantuneita evakoita ja sotilaita selviytymään. Ketkä eivät osanneet tai pystyneet sukeltamaan palavan öljylauta läpi paloivat pahemmin tai kuolivat palamalla.

Laina eli hyvää rauhallista elämää Tuusniemellä Marketta syntyi 1947, jonka jälkeen he kiersivät Etelä-Suomessa. Laina hoiti puutarhaa ja Antti valmensi ravihevosiä Marttilantallissa.

Laina ja Antti muuttivat takaisin Tuusniemelle. Minä, Jouni synnyin 1956. Laina oli laitoskeittäjänä. Antti talonmiehenä ja metsurina.

Laina muutti meidän talouteen Iisalmeen 2001. Kunnes hänen sydänoireiden vuoksi piti mennä Pihlajaharjun palvelutaloon, jossa hoitajat olivat paikalla 24 tuntia. Laina oli virkeä, hyvämuistinen, liikkui kävelysauvojen varassa, kunnes kaatui ja sai lonkka- ja sääriluun murtuman. Hänellä oli into kuntoutua ja hän liikkui omatoimisesti pyörätuolin varassa. Hän pelkäsi jo kaatumista. Maaliskuussa voimat rupesi vähenemään. Autettava Laina pärjäsi vielä noin kuukauden. Hän ei jaksanut olla jalkojen varassa enää, kun 30.3 Laina täytti 95 vuotta. Silloin hän kävi viimeisen kerran syömässä leipomaamme syntymäpäiväkakkua. Päivä oli pitkäperjantai. Hän oli syntynyt myös pitkäperjantaina. Edellisenä iltana hän kertoi minulle, mitä päivän tv-uutisissa oli tapahtunut. Laina menehtyi 12.04 2018 hoitopaikan sängyllä. Hän sanoi, minulla on ollut pitkä 95- vuoden vaiherikas elämä. Minä en ole koskaan katsonut taaksepäin ja murehtinut, vaan kuinka mukavaa on tietää, mitä on edessäpäin. Minä olen valmis lähtemään.

Lainan puolesta Jouni Hätinen 12.9.2018

Hautakiven entisöinti

Hautakivi kesällä 2017 ennen kunnostusta.

Hautakivi syksyllä 2018 kunnostuksen jälkeen.

Osa kunnostukseen osallistuneista. Vasemmalta lukien Seija Nikkanen, Pentti Hättinen, Kaija Juutilainen, Leena Suvanto sekä Reijo ja Anja Hättinen.

Suomalaisen hautauskulttuurin yksi keskeisistä elementeistä on haudalle pystytettävä muistomerkki. Se on omaisten tapa kunnioittaa vainajan muistoa ja kuuluu nykyaikana jokaiselle haudalle. Kivi on osoittautunut erinomaiseksi hautamuistomerkin materiaaliksi ja se onkin nykyisin eniten käytetty materiaali. Kivi kestää erilaisia sääoloja eikä vaurioidu helposti. Ajan mittaan kivi kuitenkin likaantuu, sammaloituu ja kultaukset haalenevat.

Jo jonkin aikaa oli harmiteltu Juho ja Johanna Hättisen (Gabrielin sukuhaarasta) hautakiven surkeaa kuntoa. Kultaukset olivat kadonneet ja kivikin itsessään oli päässyt keuhon kuntoon. Lisäksi harmitti hautakivessä ollut Juhon väärä syntymävuosi. Se oli päässyt livahtamaan hautakiveen ilman että kukaan oli huomannut virhettä ajoissa.

Syksyllä 2017 päätettiin vihdoin toimia. Kunnostettavasta kivistä otettiin valokuva (kuva 1) ja sen kanssa lähdettiin kysymään tarjousta kivihiomosta. Vaihtoehtoina oli pelkkä kultaus-

ten korjaus tai kiven täydellinen entisöinti. Koska kivi oli päässyt jo aika huonoon kuntoon, koettiin viisaimmaksi teettää kiville täydellinen entisöinti. Juhon ja Johannan perillisiin otettiin yhteyttä ja kyseltiin halukkuutta osallistua kustannuksiin. Perilliset lähtivät innolla mukaan, joten hautakiven kunnostaminen ja uudelleenkuultaus tilattiin. Hautakivi pestiin, hiottiin ja kaiverukset kullattiin uudelleen. Samalla korjattiin virhe Juhon syntymävuodessa. Ja kuten kuvasta (kuva 2) näkee, oli kunnostuksen jälki loistavaa. Kivi kestää taas monta vuosikymmentä eteenpäin.

Seija Nikkanen kutsusta Juhon ja Johannan perillisiä kokoon-tui juhlistamaan uudelleen hiottua ja kullattua upeaa hautakiveä. Tilaisuus järjestettiin Vehmasmäen hautausmaalla sunnuntaina 9.9.2018 klo 14.00.

Mervi Hättinen

Veteraanien kertomaa

Sotakokemuksistaan setäni Eemeli, eivätkä muutkaan tuntemani veteraanit kertoneet kovin paljon. Hän joutui varusmiespalveluksesta heti Talvisotaan karjalan kannakselle Kollaalle.

Eemeli kertoi; "Palvelin talvisodassa JR 14 joukoissa Kollaan seudulla. Pakkasta oli 40 astetta, monelle sotilaille tuli erilaisia paleltumisvammoja. Puna-armeija yritti suurella voimalla hyökätä strategisesti tärkeän Kollaan-joen yli. Usein ennen venäläisten jalkaväkihyökkäystä oli tykistökeskityksiä. Onneksi keskitykset olivat epätarkkoja ja menivät enimmäkseen suomalaisten puolustusasemien yli. Silti lähelleni tuli usein kranaatteja ja jäisiä multamukuroita, puunsälöjä lenteli päälleni. Kun nousin maasta, olin yltä päältä mullassa ja korvani olivat ummeuksissa. Vihollinen yritti valtavalla ylivoimalla hyökätä suomalaisten aseisiin, mutta suomalaiset löivät ne sinnikkäästi aina takaisin. Ihme kyllä selvisin näistä keskityksistä talvisodan loppuun asti 13.3.1940. Väli rauhan jälkeen alkoi jatkosota, jossa taisteloin Loimolassa Laatokan pohjoispuolella JR 8 sen 8:ssa komppaniassa kivääriyhmän johtajana. Haavoituin vähäisesti sodan viivyttelytaistelussa 15.7.1944 kiväärinluodista käsivarteen. Toivuin haavoittumisestani hyvin, että kerkesin olla vielä Tornion ja Muonion jokilaaksossa Lapin sodassa. Urotöistäni sain useita mitaleja, mm. Kollaanristin".

Kantahenkilökortin kautta sain tietoja sedästäni Martista, joka joutui talvisotaan Laatokan karjalaan Pitkärantaan. Se sijaitsi mantereella Petäjäsaaren kodalla, jossa suomalaiset olivat puolustamassa. Petäjäsaari oli kalliainen ja siellä ei ollut suojautumisen mahdollisuuksia. Venäläisten ampumassa tykistökeskityksessä, ja lentopommituksessa hirvittävässä teräsmyrskyssä kaatui 25 Nilsiäläistä ja 58 Rantasalmelaista sotilasta. Venäläiset yrittivät epätoivoisesti päästä Petäjäsaaren ja Pitkärannan välissä olevan jäätien kautta Kitelän saareen. Sinne suomalaiset olivat saaneet saarrettua venäläisen 168 divisioonan suurmottiin, jota kutsutaan Klemetin motiksi. Venäläiset yrittivät sitä kautta päästä syvälle sisä-Suomeen. Petäjän latvaan osui kranaatti Martti setä-

ni ollessa sen juurella asemassa mantereella Petäjäsaaren lähellä. Hänen elämänsä päättyi siihen 9.2.1940. Hänet on haudattu Riistaveden sankarihautaan. Vuosien myötä olen monesti käynyt muistelemassa häntä siellä. Häneltä jäi vaimo, joka kuoli pian keuhkotautiin. Hänen kaksi lastaan lähetettiin sotalapsena Ruotsiin. He ovat eläneet elämäänsä siellä.

Vaimoni isä Simo oli ollut talvisodassa joukkueenjohtajana. Hän haavoittui kranaatin sirpaleesta, joka meni hatun läpi. Hän ihmetteli, mitä lämmintä minun otsalle alkaa valua ja pyyhkäisi kädellään, huomasi sen olevan verta. Hän kertoi; "Otin hatun päästäni, sirpale lähti hatun mukana, se oli lävistänyt sen verran nahkaa, että täytyi käydä jsp:llä sidottavana". Simo kertoi; "Väsymys oli rintamalla vähälukuisilla miehillä suurta ja hermopaine vihollisen jatkuvan tulituksen vuoksi kova. Vihollisella oli aina uusia levänneitä miehiä laittaa väsyneitten ja kaatuneitten tilalle". Simo jatkaa; "olisin maksanut mitä vaan, jos olisin saanut nukkua pari tuntia. Rauhan tultua pääsimme viimein lepäämään, vaikka oli puulattia ja reppu päänalusena tuntui kuin olisi päässyt hotelliin ja sikeä uni alkoi välittömästi".

Erikoisesti on jäänyt mieleeni erään veteraanin sotakokemus, jonka tapasin sattumalta vuosia sitten. Hänelle se oli niin ihmeellinen tapaus sodasta, että aina kun tapasi jonkun hän kertoi sen. Hänen kaksi veljeään oli kaatuneet ja isä oli murheen murtama ja rukoili - varjelle kolmas poikani elävänä sodassa. Hän kertoi; "Eräässä hyökkäysvaiheessa venäläinen sotilas pääsi yllättämään muutaman metrin päähän. Hän alkoi osoittaa uudella rynnäkkökiväärillä minua. Yritti laukaista, mutta ase ei lauennut. Yritti vielä kolmesti, ennen kuin sain oman aseeni ampumavalmiiksi. Ammuin hänet niin kuin sodassa täytyy tehdä, ampua tai tulla ammutuksi. Otin hänen aseensa ja aloin ampua, se toimi hyvin koko ajan sodan loppuun asti. Isäni rukous oli kuultu".

Amerikan serkkuja tapaamassa

GENERAL SHERMAN

John ja Raija-Liisa jättikokoisen puun edessä.

Meille suomalaisille, niin minullekin, on uutisten kautta muodostunut jonkinlainen käsitys Yhdysvalloista ja ennen kaikkea maan politiikasta. Itselleni avartavia lukukokemuksia ovat olleet Juha Itkosen Minun Amerikkani ja Anu Partasen Pohjoinen teoria kaikesta: parempaa elämää etsimässä. Kumpatkin kirjat luin syksyllä 2016, jolloin Yhdysvalloissa valmistauduttiin presidentinvaaleihin. Samoihin aikoihin kävin siellä ensimmäistä kertaa. Tuolloin kohteena oli New York. Tämä kirjoitus kertoo toisesta matkastani.

Amerikka kolmessa viikossa

Kuluvan vuoden lokakuussa kiersin maata kolmen viikon ajan puolisoni Johnin sekä hänen sisarensa Lisbeth Janatuisen ja tämän Tuomo-puolison kanssa. Matkustamisen suhteen olin joukon noviisi. Miehet olivat matkustaneet Yhdysvalloissa useita kertoja työasioissaan. Lisäksi Lisbethillä ja Tuomolla oli aikaisemmilta matkoiltaan kokemusta hotelliketjuista, autovuokraamoista ja lentoyhtiöistä, mikä suuresti auttoi matkan suunnittelussa.

Monia pelottavat pitkät lentomatkat. Sanoisin, ettei niiden suhteen ole suurta huolta varsinkin, jos on tottunut käymään esimerkiksi Kanariansaarilla. Kun katkaisee pitkät lentomatkat päätettiin, säästää samalla kustannuksissa verrattuna suoriin lentoihin.

Menomatalla reittivalintamme oli Helsinki-Amsterdam-Atlanta-Los Angeles. Paluu sujui yhtä juohevasti reittiä Los Angeles-Detroit-Amsterdam-Helsinki. Vaikka kokonaislentoaika muodostui 16–18-tuntiseksi, koneiden vaihtojen välillä oli mahdollisuus kävellä terminaalirakennuksissa ja rentoutua vaikka ruoan ääressä. Esimerkiksi paluumatkalla pisin väli Detroit-Amsterdam kesti 7,5 tuntia.

Sovimme matkan suunnitteluvaiheessa, että useiden koneenvaihtojen takia kukin ottaa tavaraa mukaansa vain sen verran, että oman pakaasinsa (meillä reput) saa koneen sisälle. Näin ei matkatavaroiden odotteluun tarvinnut varata aikaa.

Serkkutapaaminen Minneapolisissa. Vas. takarivissä John Konkola, Peter ja Kenneth Hatinen sekä Tuomo Janatuinen. Vas. eturivissä Raija-Liisa Konkola, Anne Eelkema-Hatinen, Linda Hatinen ja Lisbeth Janatuinen.

Passin lisäksi USA:han matkustavalta vaaditaan matkustuslupa eli ESTA, joka kannattaa hakea muutamaa viikkoa ennen matkaa.

Luonnonpuistot, ystävät ja sukulaiset

Matkan pääkohteiksi valitsimme luonnonpuistot, mikä pitkälti määritteli matkareitin. Ajokilometrejä kertyi lähes 3000 kilometrin verran neljällä eri vuokra-autolla. Järkevintä oli lentää pisimmät välimatkat eli San Francisco-Salt Lake City, Salt Lake City-Denver-Fargo ja Minneapolis-Las Vegas. Näillä reiteillä lentokoneet olivat jo parhaat päivänsä nähneitä, mutta hyvin kaikki sujui ja lennot pysyivät aikataulussa.

Luonnonpuistojen ja muiden nähtävyyksien lisäksi meistä oli tärkeitä tavata Kaliforniassa asuvia suomalaisia ystäviä ja sukulaisia.

Yksi tapaamistamme suomalaisista oli Los Angelesissa asuva Anna. Hän tuli lounastamaan kanssamme yhdeksän kuukauden ikäisen Robert-pojan kanssa. Kuulimme, että mammaloma on siellä vain kolmen kuukauden mittainen. Lounaan jälkeen Anna vei Robertin takaisin päiväkotiin ja palasi töihinsä.

North Dakotaan Grand Forksiin matkustimme tapaamaan Joel Janatuista. Hän opiskelee North Dakota Universityssä ja

Grand Canyon

pelaa jääkiekkoa yliopistosarjassa. Yliopistokiekkoa seurasi kolmen ottelun verran.

Amerikan serkun Peter Hatisen ja hänen perheensä tapaaminen Minnesotassa Minneapolisissa oli yksi matkamme kohokohtia. Näimme toisemme nyt ensimmäistä kertaa kolme vuotta kestäneen kirjeenvaihdon jälkeen. He ovat tulossa ensi kesänä Suomeen ja ensimmäistä kertaa sukuseuran kokoukseen Rantasalmelle tutustuakseen laajemmin suomalaisiin sukujuuriinsa.

Valtavan suuria kansallispuistoja

Yhdysvalloissa kaikki on suurta, niin myös kansallispuistot. Vierailimme Yellowstonessa, Grand Canyonissa, Dead Valleyssä ja Sequoiassa. Meitä neuvottiin ostamaan vuoden voimassa oleva passi (lippu), mikä tulikin kerralippua edullisemmaksi.

Kansallispuistoissa voi kierrellä vapaasti ilman opasta. Pääporttien luona on aina Visitor Center, jossa tutustuminen kohteeseen kannattaa aloittaa. Kansallispuistoissa on mahdollisuus esimerkiksi patikointiin, mutta tällä reissulla se ei kuulunut suunnitelmiimme. Sen sijaan pysähdyimme näköalapaikoille ja kävelimme merkittyjä polkuja. Joinain päivinä ihan mukavasti askelia kertyikin vastapainona autossa istumiselle.

USA:n vanhin kansallispuisto Yellowstone on kaunista vuoristoaluetta. Lähes 9000 neliökilometrin alueella (melkein Uudenmaan maakunnan kokoinen alue) nähtiin kuumia lähteitä, kanjoneita ja vesiputouksia. Tuntui pelottavalta ajatella, että kaunis kansallispuisto sijaitsee supertulivuoren päällä. Paikoin maisema oli metsäinen ja muistutti meidän Lappiamme.

Käyntimme aikana Yellowstonessa alettiin varautua talveen, ja osa teistä oli suljettuja, mikä ei kuitenkaan meitä haitannut; riittävästi nähtiin. Aamuisin oli muutama aste pakkasta, ja auton ikkunat jouduttiin skrapaamaan. Parina päivänä oli jäätä ja sohjoa vuoristoteiden metsäisillä osuuksilla, mutta varovasti ajaen kesärenkailla pärjäsikin hyvin.

Sinänsä lokakuu oli paras mahdollinen aika kiertää Yellowstonessa ja muissa kansallispuistoissa, kun missään ei ollut ruuhkia.

Arizonan osavaltion alueella sijaitseva Grand Canyon on yli 400 kilometriä pitkä, Colorado-joen uurtama jyrkkäreunainen kanjoni. Näköalapaikoilla tyydyimme ihaillemaan jylhää maisemaa, joka on syntynyt mannerlaattojen liikkeiden ja maankohoumien seurauksena. Värit vaihtelivat auringon asennon mukaan.

Nevadassa Dead Valleyssä ainoat elolliset olimme me ja muut aluetta ihmettelemään tulleet turistit. Vuoristo on täyn-

nä toinen toistaan kauniimpia, veistoksellisia muotoja. Alueen keskellä oleva Bad Lake on suolan peittämä valkoinen järvi, joka näyttää jääpeitteeltä, mutta maistuu suolalle. Dead Valleyssä oli lomamatkamme korkein lämpötila, yli 35 celsius-astetta.

Kaliforniassa Sequoian kansallispuistossa käytiin katsomassa jättikokoisia puita. Vaikka puut olivat korkeita ja isoja muutenkin, aurinko paistoi puiden välistä ja heitti varjoja metsänpohjaan asti. Olipa hyvä hengittää raikkaassa ilmassa havumetsän keskellä. Reilun kilometrin pituisen polun päässä seisoi vakaasti valtavan kokoinen puuvanhus, jonka iäksi on arvioitu 3000 vuotta.

Päivän ehdoton huippuhetki Sequoissa oli, kun kaksi karhua tallusteli niin läheltä parkkipaikkaa, että pari kuvaa saatiin napattua. Aikaisemmin samana päivänä nähtiin karhu ruokailmassa maantien vieressä.

Viides upea luontokohteemme Antelope Canyon sijaitsee Navajo-territoriassa Arizonassa. Noin 200 metriä pitkään kapeaan kanjoniin pääsi tutustumaan Navajo-intiaanioppaan johdolla. Hän kehotti meitä katsomaan ylöspäin huomataksemme, kuinka auringon säteet heijastuivat hiekan värisiin kivipintoihin muodostaen mitä upeimpia värejä. Opas näytti meille parhaat kuvauskohteet ja neuvoi kädestä pitäen valokuvaamiseen.

Viinitarhoja ja hedelmäpuita Kaliforniassa, North Dakotassa maissipeltoja

Yhdysvalloissa luonto on täynnä vastakohtia. Jylhien luonnonpuistojen ja vuoristonäkymien vastapainona nähtiin tasaisia alueita esimerkiksi North Dakotassa. Ruskan sävyttämässä maisemassa, valtatie molemmin puolin oli suuria maissipeltoja, jotka jatkuivat niin pitkälle kuin silmä kantoi. Muutakin kuin maissia pelloilla kasvoi, mutta auton ikkunan läpi emme tunnista neet viljelykasveja. Sadonkorjuu oli käynnissä. Siellä täällä peltojen keskellä oli maatilojen rakennuksia peltisiloineen. Tasainen maisema vaihtui Minnesotan puolella vaihtelevammaksi.

Kalifornia on tunnettu viineistään, ja viinitarhoja nähtiin paljon. Vielä enemmän oli hedelmäpuita joka puolella. Lypsykarjaa pidetään valtavan kokoisissa pihattonavetoissa, joissa näytti olevan silmämääräisesti satoja ellei jopa tuhansia eläimiä.

Erikoista oli huomata Kaliforniassa, että pieniä öljypumppuja oli siellä täällä keskellä viinitarhoja tai muita peltoaukeamia. Missä näin pumpattu raakaöljy jalostetaan, ei käynyt selville.

Kaupunkikohteinamme olivat Los Angeles, San Francisco, Salt Lake City, Minneapolis ja Las Vegas, jossa emme pelanneet edes hedelmäpeliä.

Ajaessamme Amerikkaa ristin rastiin monikaistaisilla valteilla, kapeilla vuoristoteilla ja kaupungeissa kohtelias liikennekulttuuri oli kaikkialla merkillepantavaa. Tiet ovat hyväkuntoisia. Rekkaliikennettä on paljon, tavara kulkee pyörien päällä. Nähtiin myös vähintään kilometrin pituisia tavarajunia siellä täällä.

Ylipäänsä palvelu on ystävällistä ja hintataso verrattavissa Suomen hintoihin. Tosin esimerkiksi ravintolaruoan päälle jouuu lisäämään palvelupalkkion, joka oli suurimmillaan yli 20 prosenttia. Autoilu on edullista, sillä bensiini ja diesel maksavat alle euron litralta.

Jäyhälle suomalaiselle oli häkellyttävä kokemus, kun ihmiset puhuivat mielellään, paljon ja joka paikassa. Matkan loppuvaiheessa savolaisenkin kieli alkoi kääntyä "Small talkiin".

Kirjoittaja: Raija-Liisa Konkola

Pyhiä puita ja puistoja Suomessa

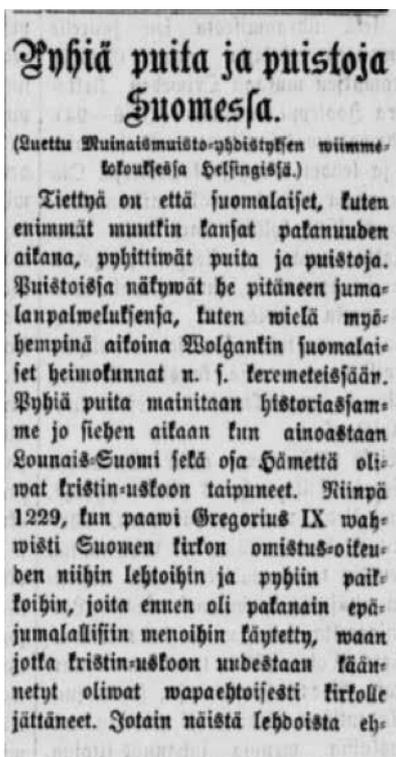
Pentti Hättinen

Kirjoitus on julkaistu 30.12.1880 Ahti nimisessä sanomalehdessä, mikä oli ”luettu” Muinaismuistoyhdistyksen viimekokouksessa Helsingissä. Kirjoituksessa on pyritty säilyttämään kirjoituksen luonne, sisältö ja teksti sellaisenaan, kuin se oli alkuperäisenä sanomalehdessä.

Tiettyä on että suomalaiset, kuten enimmäkseen muutkin kansat pakanuuden aikana, pyhittivät puita ja puistoja. Puistoissa näkyvät he pitäneet jumalanpalveluksia, kuten vielä myöhemmin aikoina Volgankin suomalaiset heimokunnat n. s. keremetsissään. Pyhiä puita mainitaan historiassamme jo siihen aikaan kun ainoastaan Lounais-Suomi sekä osa Hämettä oli kristinuskoon taipuneet. Niinpä 1229, kun paavi Gregorius IX vahvisti Suomen kirkon omistus-oikeuden niihin lehtoihin ja pyhiin paikkoihin, joita ennen oli pakanain epäjumallisiin menoihin käytetty, vaan jotka kristinuskoon uudestaan kääntyneet olivat vapaaehtoisesti kirkolle jättäneet. Jotakin näistä lehdoista ehkä tarkoitetaan eräällä maapalalla Maskun pitäjässä, jota ennen oli käytetty epäjumallisiin menoihin, vaan jonka piispa Tuomas viisi vuotta myöhemmin 1234 määräsi Vilho kappalaiselleen.

Pyhiä puita arvattavasti olivat ne, joiden ympäri Hämmäläiset juoksuttivat kristittyjä kuoliaaksi, kuten 1237 kerrotaan siinä kirjeessä, jossa yllämainittu paavi kehoittaa kristisotaan Hämmäläisiä vastaan. Koska mainitaan että aika-ihmisiä uhrattiin epäjumalille, toisia täten juoksutettiin, niin on luultavaa, että tämä juoksuttaminen oli tarpeelliseksi katsottu uskonnollinen sovitus ja sen tähden tapahtui pyhien puisten ympäri.

Uskonnollisista syistä papisto tietysti vainosi tuollaisia pyhäkköjä, hävittäen niitä tulella ja kirveellä, mutta moni tuollainen pakanuuden muisto säilyi myöhempiin aikoihin, jopa meidänkin päiviimme asti. Usein on mainittu Ristikanta, tuo puisto sammaltuneita kuusia ja honkia Kuopion likellä, jossa seudun rahvas vielä 1650 paikkeilla uhrasi ja teki taikatemppuja, kunnes Kuopion senaikuinen lunkari Paavo Lyytikäinen vanha soturi, uskalsi kirkkoherransa käskystä kaataa pyhä puisto. Loppupuolella samaa vuosisataa oli Ristikankaalla, puoli vanhaa virstaa Oriveden kirkolta, samoin puisto, jossa rahvaan, ”pakanuudesta pitäen”, oli sivumennen uhrata suuren petäjän juurella vihanhoivia oksia. Tuon petäjä ja sekä uhraamisella juurelle kasvaneen risukan poltti Gaddin kertomuksen mukaan Oriveden kirkkoherra Jooseppi Lauraeus (1686-1694).

Arvattavasti olivat tuollaiset puistot ja lehdot vanhoja kalmistoja. Onhan vielä myöhemminäkin aikoina kreikan-uskoisilla kylillä ollut Karjalassa kullakin oma ”kuusistonsa”, johon ruumiit haudattiin, kun oli vaivalloinen matka kirkolle, eikä liene 10:täkään vuotta sitten kun sanankuulijain sanottiin papistonsa kanssa riidelleen Wiipurin hovioikeudessa noista kuusistoistansa.

Liekö Suomessa tähän aikaan enää puistoja, joita rahvas pitää pyhinä, emme tiedä, mutta pyhät puut, uhripuut eivät vielä ole harvinaisia. Mettelin talon välipenkereellä Ristiinan pitäjässä, noin pari virstaa Linnansaarelta, seisoi vielä 1874 ikivanhoista aiosta pitäin tavattoman suuri kataja, Mettelinkataja, jonka juurella entisinä aikoina oli vietetty taikauskaisia menoja juhannus-iltoina. Myöhemminä aikoina sitä pidettiin ”talonhaltijana”, eikä kukaan uskaltanut sitä vahingoittaa; päinvastoin emännät sille uhrasivat. Se oli vanhuudesta sammaltunut ja vanhimpien miesten iso-isät olivat todistaneet sen olleen aina samanlaisen. V. 1835 oli kataja 13 kyynärää korkea ja kruunu ympäriinsä päälle 50 kyynärän. Tyvi oli ympäriinsä 5½ kyynärää, mutta jakautui likellä juurta kahteen haaraan, joiden oksista muutamit olivat melkein miehen vartalon paksuisia. Kesällä 1874 iski vihdoin ukkonen katajan pirstoiksi ja nyt on Mittelin katajasta ainoastaan kanto jäljellä ja kuva muinaismuistoyhdistyksen arkistossa.

H. Laitinen on myöskin kuvannut erään uhrihongan, jolle karhun pääkalloja on uhrattu. Se on Kangasniemellä Ohensalon hovisaaren pohjoispuolella pienessä Karhusaaressa Puulavedellä. Tuo saari on 40 askelta pitkä, puolta soukempi. Saaren länsirannalla seisoo tuo mainittu kuiva honka, 5 syltä korkea ja 7½ tuumaa paksu, täynnä ilman syömiä naarmuja ja orkosia; pohjoiskyljekseltä on veistetty lastuja taikatarpeisiin. Karhujen pääkallo olivat honkaan tervasnauloilla kiinnitetty, ensimmäiset noin 4 kyynärää maasta, toiset aina ylempänä. Nyt riippuu hongasta 4 kalloa, viime vuosisadan lopussa on siinä ollut 7. Toinen sellainen uhripuu oli ollut Kemiissä Tohmajärvellä Pitkälän kalliolla. Se oli suuri petäjä, johon nauloilla oli lujasti kiinnitetty 6 eli 7 karhun pääkalloa. Likellä samalla kalliolla oli mökki,

Liekö Suomessa

tähän aikaan enää puistoja,

joita rahvas pitää pyhinä,

emme tiedä,

mutta pyhät puut,

uhripuut

eivät vielääkään

ole harvinaisia.

jossa asui suuri karhun-ampuja ja kerrotaan että karhun kaataja aina laulamalla saattoi kalloa uhripuuhun. Petäjää, arvellaan, ei kukaan tohtinut kaataa, ennen kuin eräs Tuunainen sen hakasi kumoon. Mitäpä hän tuon muiston hävittämällä voitti.

Jousiniemen Sipilässä Kangasniemellä oli ennen riihen takana ollut uhrikoivu, jonka juurelle aina Mikonpäivänä piti vietämän pässin pää. Kerran piika ei viitsinytkään viedä päätä perille, viskasi vaan pellolle, sanoen: "Kuin et hae hyvä herra tuosta, niin et sitä tarvitse". Olipa uhrijuutas todella tullutkin päätä pellolta noutamaan, mutta äijyksissään vienyt puoli riihen kattoakin myötänsä. Tuollaisesta kostosta on muitakin esimerkkijä. Ketunmäellä Hirvensalmella oli uhrikuusi, jolle emäntä aina uhrasi. Kerran eräs loissuutari Juho Lyypekki söi kuusen juurelta hutun ja muut ruokalaitokset, vieläpä potkaisi kuusta ja sanoi: "pois tumma kuusesta". Tuosta tietysti suutui uhripeijakas ja koppasi kiusataksensa suutarin leuat, niin että tämä oli kovassa pulassa.

Suomikirjassa 1852 Salmelainen kertoo Soskonkuusesta Keiteleeseen pistävästä Soskonniemestä Viitasaarella. Se olivat tarinan mukaan ensimmäiset asukkaat istuttaneet onnipuoksensa. Puun arvo polvi polvelta karttui ja vihdoinkin kannettiin vuodentuloista, ennen kuin kukaan oli sitä maistanut, vähän kutakin lajia kuusen juurelle ja koko kylän väki kokoontui siihen sitten uhriruokia syömään. Kuusi, joka oli vihdoinkin kasvanut niin suureksi että kaksi miestä, kun sitä seisaaltansa syleilivät, ainoastaan sormin hyppivät yhteen, ennusti tarkkaan tulevaisuuttakin. Kun osa kuusen latvasta katkesi ja putosi maahan, niin odotettiin varmuudella jonkun kuolemaa, kuta isompi katkennut oksa oli, sitä vanhemman kuolemaa se ennusti. Jotta harvemmiksi puun oksat aikojen kuluessa olivat karisseet, sitä vähemmäksi oli hävinnyt se suku, jonka esivanhemmat olivat sen pystyttäneet; vihdoinkin suvusta oli vaan vanha muori jäljellä. Eräänä päivänä kaatui kuusi ja vähä myöhemmin ummisti vanha muorikin silmänsä.

Toinen uhripuu Keiteleen rannalla oli Kajaman koivu. Ensimmäinen Kajamalle tullut Suomen mies oli Lappalaiselta kuulustellut missä hänelle olisi talon sijan onnellisin. Tuohon virkoi Lappalainen neuvoksi: "Tee talo siihen, kussa Keiteleen rantaa kävellessäsi näet järvelle väärityvän koivun oksalla pyyn istuvan; siihen asuntonsi suotu, vaan elä vahingoita puuta äläkä pyytä". Pyyn tapasi mies tuossa Kajaman koivussa, joka siitä lähtien pidettiin pyhänä, sen juurelle kannettiin uhria ja näistä piti, paitsi muita lintuja, olla ainakin yksi pyy.

Uhripuuta tunnetaan vieläkin monelta taholta. Suuressa arvossa pidetty on Pielavedellä uhripuu Uhrilahden talon lähellä ja iso petäjä Kiukasniemeltä "**Maunu Hätisen** saunan perässä". Hirvensalmella Pekkasissa on pihlaja ja uhrikivi, jota eukot lyytivät; Mannisen uhripuu on ollut julman suuri niinipuu Muhkan pellon penkereellä ja paitsi niitä, on samassa pitäjässä uhrivetäjä Pekkalan torpassa Kuitulan luona.

Rantasalmen Parkumäessä oli ennen Raja-Reinikkalan riihen perässä tavattoman suuri koivu uhripuuna, emäntäin lyytimänä, Petäjänpellon Reinikkalassa taas ison kiven rinnalla suuri petäjä, jota talon isäntäväki uhritti. Mäntyharjulla on uhrikuusi Toivolassa Parkosen pellon penkereellä ja Vanhan Pietilän pellolla. Ristiinan pitäjässä on uhrikoivuja Rikkaan torpassa Kynälahdella ja vielä parempi Kiiranpellolla Lanssin talossa Rantakylää. Petäjäviedellä on suuri uhrikuusi Alakintaan kylässä Niemelän talon pellolla. Peuvonniemessä Tohmajärvellä on Parviaisen pellolla suuri honka uhripuuna, jota ahkerasi on lyllytty, ja Haapalahden kylässä oli suurta kuusta uhrattu kananmunilla.

Ylimalkaan olivat puut, jotka kasvoivat kaalimaiden taikka peltojen penkereillä pyhiä; niille oli tavallisesti määrää viedä uhriaterioita. Joskus on puun luonne ehkä antanut aiheita tuohon kunnioitukseen. Turkkilan kylässä Hämeenkyrössä esim. on uhripuuna tavattomana suuri mänty, alkuansa kaksi yhteen kasvanutta puuta, jotka maasta kolme syltä juurelta erkanivat.

KUTSU SUKUKOKOUKSEEN 2.-3.8.2019 JÄRVISYDÄMEEN

Arvoisa Hätisen sukuseuran jäsen

Sukuneuvosto on päättänyt kutsua sukuseuran varsinaisen sukukokouksen 2-3.8.2019 Hotel & Spa Resort Järvisydämeen Rantasalmelle, joka on Hätisen suvun vanhoja asuinsijoja. Kokous aloitetaan perjantaina 2.8.19 opastetulla kansallispuistoretkellä Kaarnetsaareen.

Ohjelma perjantaina 2.8.2019

Saapuminen ja ilmoittautuminen Järvisydämeen klo 13.30 – 14.00

Opastettu kansallispuistoretki Kaarnetsaareen klo 14.00 – 16.30

Lähdemme nostalgisella puuveeneellä Linnansaaren kansallispuiston vesille, Järvisydämen uuteen leiri-kohteeseen, Kaarnetsaareen. Matkan varrella koemme katiskat ja katiskasta löytyy virvoittava yllätysjuoma. Saareissa keitämme erätulilla nokipannukahvit ja paistamme makkaraa ja lettuja paikan päällä.

Kaarnetsaari on rantasalmelaisten rakastama seurakunnan leirisaari, joka on vuokrattu Järvisydämen uudeksi upeaksi järvi- ja metsäkohteeksi. Kaarnetsaari sijaitsee ihanteellisesti 2 km päässä Järvisydäimestä, Linnansaaren kansallispuiston alueella. 17 ha saarella on 5 nuotiopaikkaa, luontopolku (1,2 km), näköalakallio, luontokappeli, kahvila- ravintola, majoitusrakennuksia ja tilava sauna.

Majoittuminen klo 16.30 alkaen

Majoittumiseen on varattu 3 kpl rinnehuiloita.

Tasokkaissa rinnehuiloissa jokaisessa on viisi 2-hengen huonetta (yhteensä 10 huonetta / huila. Jokaisessa huoneessa suihku ja wc), yhdistetty olohuone ja keittiö, takka, sauna- ja pesuhuonetilat ja terassi. Keittiö täysin varusteltu (astiasto, padat ja kattilat, jääkaappi, astianpesukone, uuni, liesi, kahvin- ja vedenkeitin, leivänpaahdin). Lisäksi TV, radio, CD- ja DVD-soitin, KARAOKELAITTEET (asiakas tuo omat cd:t), pyykinpesukone ja kuivauskaappi. Hinta 100 € / 1 hh ja 140 € / 2 hh (70 € / hlö)

Hotelli Järvisydäimestä on varattu 1 suite (1-6 hengen huone)

Suiteissa on minikeittiö, makuuhuone sekä erillinen alkovi. Kylpyhuoneessa poremme ja suihku, lisäksi 2 wc:tä ja parveke. Vuodepaikat makuuhuoneen parivuoteessa sekä alkovissa sänky yhdelle, jonka päällä vielä linkkuvuode yhdelle. Lisävuoteena levitettävä sohva kahdelle. Hinnat 127 € / 1 hh; 194 € / 2 hh; 226 € / 3 hh; 258 € / 4 hh; 290 € / 5 hh ja 322 € / 6 hh

Ruokailu klo 18.00 alkaen

Retken jälkeen on ruokailu Keskiäikaravintola Piikatytössä

Ilta karaoken, seurustelun ja tanssin merkeissä

Iltaa voi jatkaa ruokailun jälkeen Lotja –parissa karaoken, seurustelun ja tanssin merkeissä.

Ohjelma lauantaina 3.8.18

Aamiainen klo 8.00 – 10.00

Lauantaina on aamiainen Ravintola Piikatyössä. Aamiainen sisältyy majoitusten hintaan.

Sukukokous klo 10.00 – 12.00

Varsinainen sukukokous aloitetaan klo 10.00 Järvisydämen kokoustilassa.

Kokouksessa käsitellään sääntöjen määräämien vuosikokousasioiden lisäksi sukukirja 2 julkistaminen.

Peter Hatinen kertoo Yhdysvalloissa asuvien Hatisten tarinan. Sukuneuvosto etsii myös kokouksesieltmöitsijän.

Kokouslounas klo 12.00 alkaen

Kokouksen jälkeen nautimme kokouslounaan Ravintola Piikatyössä.

Osallistumismaksut ja ilmoittautuminen

Sukuseuran on varmistettava osallistujien määrä 31.5.2019 mennessä.

Tapahtumahinnat: jäsenelle ei jäsenelle

Perjantai 2.8.19

Kansallispuistoretki	40.00 €	49.50 €
Illallinen	40.00 €	42.90 €

Lauantai 3.8.19

Sukukokous ja kokouslounas	20.00 €	23.00 €
----------------------------	---------	---------

Sukukokoukseen ilmoittautumiset 31.5.2019 mennessä Raimo Hätiselle
puhelimitse 044 210 4057 tai sähköpostitse rhatinen@gmail.com.

Ilmoittautumisen kokoukseen voi tehdä myös siten, että maksaa osallistumismaksun sukuseuran pankkitilille **FI96 5482 0620 335 10** Tuusniemen Osuuspankkiin.

Majoitusvaraukset on tehtävä suoraan hotelliin merkillä "Hätisen sukuseura".

Puhelinnumero +358 20 729 1760, sähköpostiosoite jarvisydan@saimaaholiday.net

Majoitukset maksetaan suoraan Järvisydämeen.

Hätisetti

Sukukokous
Järvisydämeen

Hätiseti

Sukunevoston jäsen

Jukka Hätinen

Lapsuus

Synnyin viimeisenä Hätisenä 23.05.51 Riistaveden Hukkaniemessä. Olin marraskuussa 1951 puolivuotias, kun vanhempaini myivät satoja vuosia Hätisen suvulla olleen Hukkaniemen tilan.

He ostivat tilan Nilsin Sänkimäestä. Kaikki elämäni vaiheet ja muistot ovat sieltä. Lapsuudessani tein, varsinkin kesäisin, vanhempieni mukana monenlaisia maatalon töitä. Silloin oli kylällä paljon lapsia. Iltaisin pelasimme jalkapalloa ja kävimme hellepäivinä uimassa. Talvisin laskimme suksilla mäkeä. Hypyristä hyppäsimme kilpaa kuka pääsee pitemälle.

Koulussa ja ammatissa

Kävin kansakoulun kotikylälläni Sänkimäessä ja kansalaiskoulun Nilsin keskustassa. Koulun päättymisen jälkeen nuorena otin vastuun tilan töistä vanhempien huonon terveyden vuoksi. Vanhemmat sisaret olivat jo muuttaneet kotoa pois.

Armeijaan menin vapaaehtoisena Kainuun prikatiin lokaussa 1970. Olin panssaritorjunta komppaniassa traktorinajajana. Enempää kouluja en päässytäkään käymään.

Kun kesäkuussa pääsin armeijasta siviiliin, vanhempani halusivat antaa tilan minun nimiini. Olin silloin 20 vuotias. Kävin joitakin maatilatalouden kursseja tilanpidon ohella ja ahkerasti tutkin alan lehtiä. Näin pysyin mukana maatalouden muutoksissa.

Lypsykarjaa hoidin 40 vuotta, aina vuoteen 2011, jolloin oli mahdollisuus päästä luopumistukieläkkeelle ja vuokrata pelot naapurille.

Harrastukset

Nyt eläkkeellä on aikaa enemmän kalastukselle ja muille harrastuksille. Talvisin käyn kansalaisopistossa sähkössä ja varttuneiden jumpassa. Historia kiinnostaa minua. Luen ja katselen netistä Suomen ja maailman menneitä tapahtumia. Kiinnostuin myös sukuni historiasta.

Maaliskuussa 1978 menimme puolisoni Leenan kanssa naimisiin. Meille on syntynyt neljä lasta, Simo, Juha, Hannele ja Harri ja kolme lasten lasta.

Sukuseuran jäsenmaksu vuodelta 2018

Olethan maksanut sukuseuran jäsenmaksun 15 € vuodelta 2018? Sen voit maksaa sukuseuran pankkitilille Tuusniemen Osuuspankkiin FI96 5482 0620 0335 10. Viitenumeronä 201812.

Hätiseti

Hätiseti on Hätisen sukuseura ry:n sukulehti.
Lehti julkaistaan toukokuussa ja marraskuussa.

Toimitus: Raimo Hätinen, puh. 044 210 4057, rhatinen@gmail.com

Juttuvinkit sukuun liittyvistä henkilöistä ja muista aiheista ovat tervetulleita.

Otamme mielellään vastaan myös kirjoituksia ja valokuvia.